

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce C. D. N., nar. X, e.č. X, X
státní příslušnost: V. s. r.
pobytem v ČR: X
zastoupen advokátem Mgr. Michalem Hubáčkem
sídlem Jakubské náměstí 109/1, 602 00 Brno

proti
žalovanému Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2023, č. j. OAM-84/ZA-ZA11-D07-2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl o nepřipustnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o

azyly, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azyly“), pročež řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azyly. Současně žalovaný rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), je Slovenská republika.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, na jehož základě dospěl k nesprávnému právnímu posouzení. Žalovaný nesprávně aplikoval Dublinské nařízení, v důsledku čehož dovedl, že k posuzování žádosti žalobce je příslušný jiný stát, konkrétně Slovenská republika. Rozhodnutí je rovněž nepřezkoumatelné.
3. Dublinské nařízení stanoví přesná kritéria pro určení jediného členského státu, který je příslušný k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jak jsou kritéria kodifikována, tak jsou i v tomto pořadí používána. Nemůže-li být stát dle těchto kritérií určen, je k posouzení žádosti příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Vedle toho, může každý členský stát převzít z vlastního rozhodnutí jakoukoliv žádost žadatele o azyl a posoudit ji sám, i když není příslušný podle výše uvedených kritérií.
4. Žalobce měl skutečně platné povolení k pobytu na území Slovenské republiky do 16. 1. 2023. Přesto ale žalovaný interpretuje nedostatečně a nesprávně ustanovení Dublinského nařízení, neboť přinejmenším předčasně dovedl příslušnost Slovenské republiky k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Žalovaný neprovedl veškeré okolnosti týkající se věci žalobce, a také možnosti, aby žádost posuzoval žalovaný jako orgán příslušný.
5. Žalovaný argumentuje v napadeném rozhodnutí nesprávně spojením čl. 17 odst. 1 a 2 Dublinského nařízení, přičemž každý z uvedených odstavců má odlišný účel. Žalobce zásadně nesouhlasí s odůvodněním nepoužití čl. 17 proto, že podstatou jeho užití jsou především humanitární, rodinné či kulturní důvody.
6. Podle čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení může každý členský stát převzít žádost o mezinárodní ochranu a posoudit ji sám, i když není příslušný. Čl. 17 odst. 2 Dublinského nařízení pak stanoví humanitární, kulturní a rodinné důvody, které se však týkají žádostí o převzetí od jiného členského státu, i když tento stát není příslušný. Tedy pokud příslušný stát žádá o to, aby si žádost žadatele o mezinárodní ochranu převzal k posouzení jiný stát, i když není dle kritérií příslušný. To však není případ žalobce. Žalobce se týká pouze situace uvedená v čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení, které ale žalovaný nevzal v potaz a nesprávně věc posoudil.
7. Pokud jde o důvody, pro které by mělo být vedeno řízení v ČR, pak k tomu žalobce uvádí, že v současnosti bydlí na území ČR a má zde poskytnuty podmínky k životu. Pokud žalovaný vychází z Informace OAMP ze dne 16. 11. 2021, pak jde o dokument,

jenž je starší více než 1 a půl roku. I když podle judikatury NSS postačí ohledně otázek systémových nedostatků v členských státech EU jen obecná úvaha, musí taková úvaha vycházet z aktuálních podkladů. Pokud tomu tak není, což bylo u žalobce naplněno, neboť jde o podklady z roku 2021, není možné učinit jednoznačné závěry o tom, že Slovenská republika poskytuje veškeré záruky a zásady azylového práva. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné, neboť ze shromážděných podkladů nelze přesně ověřit u Slovenské republiky existenci závažných důvodů pro domněnku, že zde dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a podmínek přijetí žadatelů. Z tohoto důvodu žalovaný nemohl správně posoudit, zda náhodou nebyly naplněny podmínky aplikace čl. 17 Dublinského nařízení. Respektive mohl pouze dovodit, že případné systematické nedostatky nelze ověřit, protože bylo na místě, aby o žádosti žalobce rozhodl právě žalovaný jako příslušný orgán.

8. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Ve svém písemném vyjádření žalovaný uvedl, že trvá na zákonnosti a věcné správnosti napadeného rozhodnutí s tím, že k žalobě uplatněné námitky nemohou zákonnost a správnost rozhodnutí zpochybnit. Napadeným rozhodnutím nebyl žalobce zkrácen na svých právech. Žalobce přijel do České republiky ze Slovenska a předložil elektronickou kopii dokladu o povolení k pobytu na Slovensku a víza Slovenské republiky, na které přicestoval. V této souvislosti se logicky žalovaný zabýval posouzením otázky příslušnosti státu odpovědného za věcné posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Postupoval dle jednotlivých kritérií uvedených v Dublinském nařízení. Současně vycházel z prohlášení žalobce, kopie dokladu o pobytovém oprávnění, a také vyjádření Slovenské republiky. V žalobcově případě bylo důvodně aplikováno kritérium dané čl. 12 Dublinského nařízení, čímž byl řádně určen příslušný stát k posouzení žádosti, který navíc svou příslušnost uznal.
10. Žalovaný se zabýval i situací na Slovensku a eventuální existencí systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatele. Přitom vycházel mj. z informací obsažených v podkladovém materiálu OAMP z listopadu 2021. Žalobce měl možnost se s tímto materiálem seznámit, vyjádřit se k němu a případně navrhnout jeho doplnění. Žádný z těchto kroků neučinil. Možnost podrobného seznámení se s podklady odmítl, žádné podklady nedoložil, žádné výhrady vůči podkladům nesdělil, a to včetně zpochybnění jejich aktuálnosti. Neaktuálnost podkladů uplatnil až v rámci žalobního řízení, přitom však jeho argumentace je jen formálního a obecného rázu. Nenamítl žádné zásadní důvody, pro které by nemohla být jeho žádost posouzena na Slovensku. Nenabídl žádné hodnověrné tvrzení, které by svědčilo o existenci systémových nedostatků v rámci slovenského azylového řízení nebo ve vztahu k podmínkám přijetí žadatelů na Slovensku.
11. Ve výše uvedené souvislosti žalovaný odkázal na recentní judikaturu správních soudů, konkrétně na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2019, č. j. 2 Az 27/2018-59, podle něhož zastaralost zpráv o zemi původu nelze posuzovat pouze na základě

faktu, že od vypracování zprávy již uplynul určitý čas. A dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 9. 1. 2019, č. j. 4 AzS 263/2018-42, v němž byl sice učiněn v případě readmise závěr, že „otázku systémových nedostatků musí správní orgán vypořádat i bez námítky, nicméně NSS nejsou z jeho úřední činnosti známy žádné pochybnosti o systémových nedostacích právního státu na Slovensku, včetně hrozby nelidského či ponižujícího zacházení“.

12. Žalovaný uvážil tvrzení žalobce, vycházel z řádně zjištěného stavu věci. Okolnosti, jichž se žalobce dovolával, nebyly shledány z hlediska čl. 17 Dublinského nařízení důvodnými. Napadené rozhodnutí je věcně správné, řádně odůvodněné a netrpí tvrzenými vadami. Nelze ho považovat za nezákonné jen v důsledku žalobcova nesouhlasu s výsledkem řízení. Odůvodnění ob stojí též z hlediska judikatury. K tomu žalovaný odkázal např. na rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2016, č.j. AzS 113/2016-26, a dále na usnesení NSS ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 AzS 118/2016-36.
13. Jednání žalobce lze označit typicky za „asylum shopping“, kdy dochází ze strany žadatele k subjektivnímu výběru státu pro posouzení jeho žádosti, přičemž na své volbě lpí bez respektu k nastaveným pravidlům dle Dublinského nařízení. Těmto jevům se snaží členské státy EU zamezit, neboť mají negativní dopad na celkovou kapacitu systému. Cílem tohoto systému je naopak určit dle stanovených pravidel jeden příslušný stát zodpovědný za posouzení žádosti postupem co možná nejefektivnějším. V případě žalobce je jednoznačně příslušná Slovenská republika k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K cílům dublinského systému se vyjadřoval i Nejvyšší správní soud, např. v usnesení ze dne 8. 6. 2021, č. j. 2 Azs 37/2021-61.
14. Žalovaný závěrem zopakoval, že vycházel přímo z Dublinského nařízení, zjistil, že státem příslušným k posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu je Slovenská republika, která svou příslušnost uznala. Je tedy povinna převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o mezinárodní ochranu.
15. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Zdejší soud přezkoumal za podmínek uvedených v § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
17. Žalobce žalovanému nejprve vytýkal, že nedostatečně zjistil skutkový stav věci, na jehož základě dospěl k nesprávnému právnímu posouzení, když současně nesprávně aplikoval Dublinské nařízení. Rozhodnutí rovněž označil za nepřezkoumatelné. K takto obecně uplatněným žalobním námitkám se nemůže soud nijak konkrétně vyjádřit a musí je odmítnout, resp. označit za zcela nedůvodné.
18. Žalobce dále namítal, že žalovaný nedostatečně interpretoval Dublinské nařízení, pročez nesprávně dovodil v případě žalobce příslušnost Slovenské republiky pro posouzení

jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Neproověřil totiž veškeré okolnosti. Žalovaný také nesprávně argumentoval neaplikací čl. 17 Dublinského nařízení, a to na základě nesprávného zaměnění čl. 17 odst. 1 a odst. 2 Dublinského nařízení. Přitom každý z těchto odstavců má svůj účel. Žalobce se týká pouze situace uvedená v čl. 17 odst. 1 cit. nařízení, což žalovaný nevzal v potaz a věc nesprávně posoudil. Namítal dále zastaralost Informace OAMP ze dne 16. 11. 2021, jenž nereflektuje aktuální situaci na Slovensku ohledně otázek systémových nedostatků azylového systému. Za této situace nelze dovodit jednoznačné závěry, že Slovenská republika skýtá veškeré záruky a zásady azylového práva, přičemž nelze ani ověřit, zda na Slovensku existují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů. Nebylo tedy možné ani správně posoudit naplnění podmínek pro postup dle čl. 17 Dublinského nařízení.

19. Soud nejprve ověřil skutková zjištění ze správního spisu. Z údajů poskytnutých žalobcem k žádosti dne 31. 1. 2023 a z pohovoru se žalobcem dne 24. 3. 2023 za přítomnosti tlumočnicka vietnamského jazyka krajský soud především zjistil, že žalobce opustil Vietnam letecky v listopadu 2020 a cestoval do Slovenské republiky na základě jejího víza a povolení k pobytu, které bylo platné do 16. 1. 2023. Na Slovensku absolvoval pracovní pobyt a pak v březnu 2022 pokračoval do České republiky. Důvodem bylo to, že na Slovensku neměl zaměstnání a v ČR má známé. Důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je dle žalobce nedobrá ekonomická situace ve Vietnamu. Žalobce by rád pracoval v ČR a finančně podporoval svoji manželku a dvě děti ve Vietnamu.
20. Během pohovoru žadatel dále uvedl, že v roce 2021 pobýval v Dunajské Stredě a byl mu udělen pobyt za účelem podnikání, nicméně během opatření proti onemocnění Covid-19 neměl práci. Proto žil u známého a půjčoval si od něj peníze na živobytí. V podstatě během svého celého pobytu na Slovensku neměl práci, zůstával v bytě nebo chodil s přáteli ven. Jeho dluh u krajanů narostl a dostal výhrůžky, že pokud nezaplatí, bude zbit. Šlo o výhrůžky slovního charakteru, proto se žalobce neobrátil na žádný orgán k zajištění své bezpečnosti. Ukryl se a následně odcestoval do ČR. Jiné problémy během svého pobytu na Slovensku neměl. Do ČR přicestoval proto, že zde má známého, jiné důvody k cestě neměl. Na Slovensku nemá bydlení a obává se krajanů. Ti jej kontaktovali telefonicky asi před 2 měsíci. Situaci s policií neřešil, věřitelé se sami chtěli obrátit na policii kvůli nesplacené pohledávce. V ČR a EU nemá žalobce žádné příbuzné a ani blízké sociální vazby. Jeho zdravotní stav je dobrý, nepotýká se s žádným zdravotním omezením. V současnosti je opět bez práce, také v ČR bydlí u kamaráda, který mu zajišťuje ubytování a prostředky k životu. Jelikož nepředložil žádné doklady osvědčující jeho totožnost a státní příslušnost, přijal žalovaný k jejich prokázání čestné prohlášení žalobce ze dne 31. 1. 2023.
21. Krajský soud má za to, že žalovaný správní orgán postupoval ve správním řízení plně v souladu s Dublinským nařízením. Podle čl. 3 odst. 1 Dublinského nařízení žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Dublinského nařízení. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu

příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána (čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení).

22. Žalovaný tedy nejdříve zkoumal, zda je vůbec ve smyslu uvedeného Dublinského nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. V souladu s čl. 7 Dublinského nařízení přistoupil k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení této žádosti. Podle čl. 7 odst. 1 Dublinského nařízení se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena.
23. Čl. 8 Dublinského nařízení nelze v případě žalobce aplikovat, neboť žalobce je coby žadatel o udělení mezinárodní ochrany osobou zletilou. V případě žalobce není aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 9 Dublinského nařízení, protože jak vyplývá z žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, na území členských států nepobývají žádní členové jeho rodiny požívající mezinárodní ochranu. V případě žalobce není aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 10 Dublinského nařízení, neboť ze samotné žádosti žalobce vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní členové rodiny žalobce, kteří by na území členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu, a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé. Obdobně není v případě žalobce aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 11 Dublinského nařízení, neboť z podané žádosti o mezinárodní ochranu žalobce vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní jeho rodinní příslušníci nebo svobodní zletilí sourozenci.
24. V případě žalobce je nezbytné aplikovat kritérium uvedené v čl. 12 Dublinského nařízení, neboť z prohlášení žalobce, kopie dokladu o pobytovém oprávnění, a také z vyjádření Slovenské republiky bylo zjištěno, že žalobce byl ke dni 25. 1. 2023, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, držitelem povolení k pobytu vydaného Slovenskou republikou dne 15. 2. 2022 v Dunajské Středě s platností do 16. 1. 2023. Uvedené zjištění odpovídá kritériím uvedeným v čl. 12 Dublinského nařízení. Podle čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení platí, že pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení platí, že pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil. Podle čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení platí, že pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1 a 2 citovaného článku, dokud žadatel neopustil území členských států.
25. Žalobce dle svého tvrzení přicestoval do ČR již v březnu 2022, avšak o mezinárodní ochranu požádal až dne 25. 1. 2023. Žalovaný si vyžádal elektronické kopie povolení k pobytu žalobce na Slovensku č. RT0914077, 897891 (přechodný pobyt za účelem podnikání platný do 16. 1. 2023, vydáno v Dunajské Středě dne 15. 2. 2022), a slovenského víza č. 000875310 (s platností do dne 29. 1. 2021; od roku 2020 žalobce neopustil společný schengenský prostor). Z elektronické kopie uvedených dokumentů

jasně vyplývá, že je v případě žalobce nezbytné aplikovat kritérium v čl. 12 Dublinského nařízení, neboť do ČR již přicestoval jako držitel platného povolení k pobytu ve Slovenské republice a držitel víza uděleného Slovenskou republikou. V době podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR (25. 1. 2023) bylo povolení k pobytu na Slovensku jen krátce expirováno (platnost do 16. 1. 2023), tedy jeho platnost skončila před méně než 2 roky ve smyslu čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení, pročez se pak v případě žalobce použije čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení, podle něhož je příslušný k posouzení žádosti členský stát, který povolení k pobytu vydal. Příslušnost Slovenské republiky k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je tedy dána jak k datu jeho příjezdu do ČR, tak i k datu podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR. Slovenská republika byla dne 3. 2. 2023 požádána o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce, kterou podal v ČR. Slovenská republika uznala svoji příslušnost k posouzení této žádosti a dne 17. 2. 2023 zaslala tuto informaci žalovanému.

26. S ohledem na výše uvedená skutková zjištění i správnou aplikaci Dublinského nařízení, je nepochybné, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je Slovenská republika. Ostatně Slovensko tuto svoji příslušnost písemně uznalo. Žalovaný tak nepostupoval nesprávně při aplikaci nařízení, jak namítal žalobce, a prověřil veškeré okolnosti, dostatečně interpretoval uvedené nařízení a zcela po právu dovodil příslušnost Slovenské republiky k posouzení žádosti.
27. Pochybnosti žalobce nebyly shledány důvodnými ani z hlediska neaplikace čl. 17 Dublinského nařízení.
28. Podle čl. 17 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout odchylně od čl. 3 odst. 1 posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. Podle čl. 17 odst. 2 Dublinského nařízení platí, že členský stát, ve kterém je požádáno o mezinárodní ochranu, a který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo je příslušný členský stát, může kdykoliv před vydáním prvního rozhodnutí ve věci samé požadovat od jiného členského státu, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů, které vyplývají zejména z rodinných nebo kulturních důvodů, s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když tento členský stát není příslušný podle kritérií uvedených v čl. 8 až 11 a 16. Vyhoví-li dožádaný členský stát žádosti o převzetí, přechází příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu na něj.
29. Z dikce obou odstavců článku 17 Dublinského nařízení vyplývá, že upravuje situace, kdy na sebe jiný než příslušný stát převezme odpovědnost za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. V prvním případě se jedná o stát, jenž se sám rozhodne, že posoudí takovou žádost, a stane se tak příslušným členským státem, přitom o svém postupu uvědomí původně příslušný členský stát. V odstavci 2 uvedeného článku je pak řešen opačný případ, kdy skutečně příslušný stát k posouzení žádosti požaduje od jiného členského státu, aby do své gesce žádost žadatele převzal a rozhodl o ní, i když není příslušný, a to především z humanitárních důvodů, které vyplývají zejména z rodinných nebo kulturních důvodů, s cílem sloučit i jiné členy rodiny atd. Vyhoví-li této žádosti

dožádaný členský stát, přechází na něj příslušnost k posouzení podané žádosti. Vzhledem k tomu, že v nyní posuzované věci žalobce nebyla podána žádost příslušného členského státu vůči jinému nepřislušnému členskému státu za účelem posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu, nebylo případně aplikovat čl. 17 odst. 2 Dublinského nařízení. To ostatně ani žalovaný při svém rozhodování v této věci neučinil. Z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá pouze zdůvodnění, proč nebyl v případě žalobce aplikován čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení (nebo jako celek čl. 17 citovaného nařízení), podle něhož se každý členský stát může rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu sám, i když podle kritérií Dublinského nařízení není k tomu příslušný.

30. Na využití čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení nemá žalobce žádný právní nárok. Rozhodnutí leží čistě na vůli konkrétního členského státu, zda si bude sám atrahovat žádost žadatele o mezinárodní ochranu, k jejímuž posouzení je jinak příslušný jiný členský stát. Ve shodě s žalovaným krajský soud uvádí, že podstatou tohoto posuzování (státem, který není dle dublinských kritérií příslušný k posouzení žádosti) jsou především humanitární důvody pro sloučení rodiny či kulturní důvody. Ostatně, jaké jiné důvody by mohly vést nepřislušný stát k atrahování si takové žádosti. Mohou to být i další důvody, které by nepřislušný členský stát v konkrétním individuálním případě žadatele našel a akcentoval. V případě žalobce však bylo zcela po právu zhodnoceno to, že na území ČR nemá vlastní rodinné vazby, a že jeho manželka a děti se nachází v zemi původu žalobce. Žalobce není osobou se zdravotním omezením a nejsou známy ani jiné okolnosti, které by potvrzovaly, že je zranitelnou osobou. Žalobce v ČR nikdy v minulosti dlouhodobě nepobýval a nemá zde žádné podstatné kulturní vazby. Žalobcův zdravotní stav je dobrý, žádné léky pravidelně neužívá. K pobytu na Slovensku uváděl, že tam má u známých nesplacený dluh. Jejich výhrůžky bitím však neřešil s odpovědnými orgány Slovenské republiky, nýbrž svým vycestováním do ČR. V průběhu posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany bude na Slovensku pobývat v pobytovém středisku určeném pro ubytování těchto žadatelů, a tedy mimo povědomí svých věřitelů. V případě stupňování tohoto problému má žalobce možnost požádat policii o zajištění jeho bezpečnosti. Z výpovědi žalobce však na druhou stranu vyplynulo, že jeho věřitelé se chtěli sami obrátit na policii, což nesvědčí o tom, že by chtěli problém s dluhem dále stupňovat. Jiné námitky vůči pobytu na Slovensku žalobce neuváděl. Za tohoto stavu krajský soud konstatuje, ve shodě s žalovaným, že v případě žalobce nebyly nalezeny žádné relevantní důvody pro aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení. K žalobní výtce soud ještě uvádí, že žalovaný posoudil věc správně, pokusil se vysvětlit podstatu aplikace čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení a čl. 17 odst. 2 citovaného nařízení nebyl na případ žalobce použit.
31. Odůvodnění ob stojí i z hlediska recentní judikatury, srov. např. rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26, z něhož mimo jiné vyplývá, že „(...) *předmětné ustanovení žádné konkrétní důvody nestanovuje, a je skutečně na uvážení toho kterého členského státu, zda neuplatní v nařízení stanovená standardní pravidla a výjimečně rozhodne sám o žádosti žadatele, k níž není podle standardních pravidel příslušný.*“
32. Žalobce namítal, že Informace OAMP ze dne 16. 11. 2021 nereflektuje aktuální situaci, neboť je starší více než jeden a půl roku, protože nebylo možné jednoznačně dovodit, zda

Slovenská republika skýtá veškeré záruky a zásady azylového práva a současně nebylo možné ověřit, zda zde nedochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů. Krajský soud nemohl přisvědčit ani této žalobní námitce.

33. Žalovaný se zabýval řádně situací na Slovensku a rovněž eventuelní existencí systematických nedostatků pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského a ponižujícího zacházení. V této otázce vycházel mj. z informací obsažených v podkladovém materiálu – Informace OAMP z 16. 11. 2021 (viz správní spis). Žalobce měl možnost v průběhu správního řízení se s tímto materiálem seznámit, vyjádřit se k němu, doplnit jej nebo takové doplnění navrhnout anebo mohl sám jakýkoliv relevantní dokument předložit. K žádnému z těchto kroků z jeho strany nedošlo. Z obsahu správního spisu vyplývá, že možnost podrobného seznámení se s podklady odmítl, další podklady nedoložil a neuvedl žádné skutečnosti nebo námitky, kterými by mohl podklady, včetně jejich aktuálnosti, zpochybnit. Námitku údajné neaktuálnosti předkládá až nyní v žalobním řízení, a to pouze v obecné rovině, bez konkrétně uplatněných výtek a vytýkaných následků této údajné neaktuálnosti. Z jeho tvrzení nelze dovodit žádné zásadní důvody, pro které by nemohla být tato „Informace“ vzata v potaz a žádost žalobce na Slovensku řádně posouzena. Žalobce neuvedl žádná hodnověrná tvrzení, která by svědčila o existenci systémových nedostatků ve slovenském azylovém řízení nebo v podmínkách přijetí žadatelů na Slovensku, jenž by byla opřena o relevantní důkazy. Relevantní žalobní argumentace nemůže být vystavěna na pouhé domněnce o existenci systémových nedostatků, aniž by byly tvrzeny a dokládány konkrétní důvody.
34. V souvislosti s výše uvedeným krajský soud poukazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2019, č. j. 2 Az 27/2018 – 59, z něhož vyplývá, že „(...) zastaralost zpráv o zemi původu nelze posuzovat pouze na základě faktu, že od vypracování zprávy uplynul určitý čas. Zastaralá je taková zpráva, jež obsahuje informace, které v důsledky změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace popsaná ve zprávě se změnila. Žalobkyně nezmínila žádné konkrétní zásadní skutečnosti, resp. okolnosti, jež se měly v době od vydání použitých zpráv do okamžiku vydání žalobou napadeného rozhodnutí změnit, a tím založit neaktuálnost použitých zpráv.“
35. Z Informace OAMP ze dne 16. 11. 2021 k azylovému systému ve Slovenské republice mj. vyplývá popis průběhu řízení o mezinárodní ochraně, kompetentní orgány, právní základ azylového systému, poskytování právní pomoci žadatelům, možnost odvolání, ubytování v azylových střediscích atp. V souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva je Slovenská republika povinna objektivně a nestranně posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Z tohoto důvodu také akceptovala přemístění žalobce na území Slovenské republiky.
36. K námitce případných systémových nedostatků na Slovensku krajský soud ve shodě s žalovaným uvádí, že na úrovni EU, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Slovenské

republike, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967, nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Slovenské republiky, jak to učinil např. zcela jednoznačně v minulosti v případě Řecka. Slovenská republika je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Slovenská republika ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Slovenská republika je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy EU. Ve shodě s žalovaným má krajský soud za to, že ani žalobci nehrozí ve Slovenské republice nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu a zajištění podmínek jeho přijetí coby žadatele o mezinárodní ochranu.

37. K azylovému systému na Slovensku se již vyjadřoval i NSS v rozsudku ze dne 9. 1. 2019, č. j. 4 Azs 263/2018 – 42, z něhož mimo jiné v bodě [25] vyplývá, že „(...) Nejvyššímu správnímu soudu však z jeho úřední činnosti nejsou známy žádné pochybnosti o systémových nedostatcích právního státu na Slovensku potenciálně stěžovatele ohrožujících na jeho základních právech, včetně hrozby nelidského či ponižujícího zacházení nebo porušení zásady *non refoulement*. Stěžovatel pak na žádné takové nedostatky neupozornil ani žalovanou, ani později neuvedl v žalobě ani v kasační stížnosti. Žalovaná proto nepochybila, pokud se touto otázkou nezabývala, a tato skutečnost nemá za následek nepřezkoumatelnost či nezákonnost rozhodnutí o zajištění stěžovatele.“
38. Krajský soud k věci závěrem uvádí, že napadené rozhodnutí netrpí nezákonností a je věcně správné. Žalobce sice nechce do Slovenské republiky, avšak nevyjádřil žádné konkrétní námitky proti tamnímu azylovému systému a ani žádné potíže, které by měl se slovenskými správními orgány. Krajský soud se ztotožnil s postupem žalovaného i s jeho závěry. V uvedené věci byl zcela po právu učiněn závěr o nepřípustnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané na území ČR ve smyslu § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, protože k posouzení této žádosti je příslušný jiný členský stát EU. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřípustnou, správní řízení o této žádosti se zastaví dle § 25 písm. i) zákona o azylu. Ačkoliv je řízení o takové žádosti v jednom členském státě zastaveno (formálně ukončeno), nejde o rozhodnutí věcné, neboť případné právo žalobce na azyl bude posuzováno před orgány jiného (příslušného) státu.

V. Závěr a náklady řízení

39. Soud neshledal uplatněné žalobní body důvodnými a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.r.s. zamítl.

40. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti (ostatně jejich přiznání ani nepožadoval), proto mu nebyla jejich náhrada přiznána (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 2. června 2023

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně